

slags Sag, gjorde det med en Varme og med en Begejstring, som absolut afkrævede Respekt, og jeg kan derfor ikke tro andet end, at det maa have nedfældet saadanne Spor indenfor det Parti, hvortil disse Mennesker den Gang hørte — nu er de ikke længere Medlemmer af dette høje Ting, jeg tænker her paa de Herrer Kofoed og Alfred Christensen, som jo var Jagtvenner ud til Fingerspidserne —, at det radikale Parti ved denne Lejlighed, da vi igen staaer overfor en Revision af Jagtloven, vil være i Besiddelse af den samme Begejstring for Vildtets Bevarelse, som de nærede, den Gang de i 1919 forelagde deres Jagtlovsforslag. Det var os den Gang en Skuffelse, at det ikke lykkedes at gennemføre det Forslag, som den radikale Regering fremsatte, men der blev senere, i 1922, fremsat et Forslag af Landbrugsminister Madsen-Mygdal, som i mangt og meget lignede det Forslag, de Radikale havde fremsat; om dette Forslag lykkedes det at skabe Flertal ikke alene i dette høje Ting, men i hele Rigsdagen, og af det fremgik Jagtloven af 30. Juni 1922, den Lov, hvorunder vi nu har levet i 2½ Aar, ikke, som det ærede Medlem af Venstre (Hedegaard) ved en Fortalelse sagde, i knap 2 Aar, men i 2½ Aar godt og vel.

Denne Lov løste paa næsten alle Punkter Spørgsmaalene i den Retning, som man fra den Kommissions Side, der havde været nedsat til at overveje denne Sag, havde ønsket. Vi opnaaede ved denne Lov en Bevarelse af den nationale Fauna, vi opnaaede en tryggere Fred paa vore Marker, vi fik indskrænket Antallet af Ulykkestilfælde, og vi har faaet indskrænket det Dyrplageri, som kan ske ved Jagt, i meget betydelig Grad ved de Foranstaltninger, der blev truffet, især ved Forbudet mod Natjagt. Endelig har vi gennem rationelle Fredningsbestemmelser opnaaet at faa Vildtbestanden forøget, saaledes at Muligheden for et virkelig ikke ringe Bieerhverv er til Stede.

Naar nu dette er en Følge af Loven af 30. Juni 1922, bliver man ganske vist noget forbavset over at se, at den højtærede Landbrugsminister føler sig foranlediget til saa kort Tid efter, at denne Lov er traadt i Kraft, at fremsætte et Forslag, som fuldstændig bryder med det sunde Grundlag, hvorpaa Loven af 30. Juni 1922 hviler. Det kan nemlig ikke bestrides, at dette Forslag fuldstændig tager det Grundlag bort, som netop Loven af 30. Juni 1922 byggede op. Det mest afgørende Punkt, hvori dette Forslag adskiller sig fra den gældende Lov, er Bestemmelsen i § 1 om,

at Jagtretten skal følge Brugsretten. Alene dette vil efter min Mening betyde et saadant Tilbageskridt fra den sunde Retning, som vi er inde i, at Formaalet med hele denne Lovgivning: Bevarelsen af den nationale Fauna, umuliggøres. Thi hvad vil det betyde, at Jagtretten kommer til at følge Brugsretten? Det vil betyde, at Jægerens Antal forøges meget stærkt, og naar samtidig, som Forslaget foreslaar, Jagttegnene bortfalder, vil der blive saa mange Jagtudøvere, at Vildtet i Virkeligheden vil blive ganske fredløst og efter min Mening meget hurtigt forsvinde.

I denne Forbindelse kan jeg ikke undlade at gøre opmærksom paa, at den højtærede Landbrugsminister i sin Forelæggelsestale kom med den Udtalelse, at der var to Maader, hvorpaa man kunde bevare Vildtet. Den ene Maade var at indskrænke Jægerens Antal, og det var vel nærmest den højtærede Ministers Mening, at det var den Maade, Loven af 1922 var gaaet frem paa. Men der var en anden Maade, nemlig at frede Vildtet stærkere, og jeg antager, at den højtærede Minister mente, at det Forslag, han her havde fremsat, vilde gaa i den Retning. Jeg maa tillade mig at mene, at den højtærede Minister hverken forsøger paa at indskrænke Jægerens Antal eller forsøger paa at frede Vildtet mere, og derfor maa jeg gaa ud fra, at den højtærede Minister ikke ønsker Vildtet bevaret. Det kan selvfølgelig være meget rart at vide, paa hvilket Standpunkt Ministeren staaer, men jeg synes dog, det er ret trist at tænke sig, at man i Aaret 1925 i et civiliseret Land som Danmark ikke er naaet videre end, at der sidder en Fjende af den danske Fauna paa Ministerbænken.

Naar den højtærede Minister i sit Forslag foreslaar en saadan Uskyldighed som at afløse Ordene „den kongelige Vildtbane“ med „samtlige Statsskove“, saa skal vi ikke hænge os i dette; det er en af de Morsomheder, som man ganske kort kan berøre; men selvfølgelig skal det ikke skille os, hvis den højtærede Minister mener, at dette er en mere demokratisk Betegnelse end at blive ved den gamle gældende Lovs Ord, „den kongelige Vildtbane“. Men naar den højtærede Minister i § 1 undlader at tage Bestemmelsen med om, at ethvert i Henhold til den tidligere gældende Lov retsgyldigt taget Forbehold Jagtretten vedrørende fremdeles kan være i Kraft, saa maa vi protestere.

Naar man nærmere gennemtænker og gennemgaar de af den højtærede Minister foreslaaede §§ 2, 3 og 4, forbavses man egentlig